

Arrest

nr. 177 059 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE *loco* advocaten J. HARDY en E. MASSIN van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Iraakse staatsburgerschap te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Bagdad waar u ook woonde.

In 2006 gaat u aan de slag als politieagent. In 2014 krijgt u een nieuwe standplaats aangeduid, nl. de luchthaven van Bagdad waar u instaat voor het bewaken van Camp Liberty, waar 50.000 Iraniërs wonen, allen leden van de Iraanse oppositiebeweging Mojahedin-e-Khalq die destijds uit Iran verdreven was.

Ergens in juli 2014 moeten u en een aantal collega's een zieke man uit het kamp naar een ziekenhuis in de stad escorteren. Bij aankomst aan het ziekenhuis willen een aantal gewapende mannen de zieke man ontvoeren en daarom openen jullie het vuur op hen. Jullie brengen de man terug naar het kamp. Drie dagen later bent u van de luchthaven op weg naar huis in uw auto, omdat u twee dagen met verlof gaat. Onderweg wordt u beschoten door een militie. U laat daarop uw auto achter en keert te voet terug naar uw basis op de luchthaven. U meldt dit incident aan uw overste en die raadt u aan op de basis te blijven. 's Anderendaags krijgt u een telefoon van uw broer die u zegt dat onbekende mannen daags voordien bij u thuis langsgeweest zijn op zoek naar u. U blijft nog een maand verder werken op de luchthaven en wordt dan overgeplaatst naar Mahmudiya. U werkt daar maar vier dagen; eens u daar uw loon ontvangt, vertrekt u weer met verlof, maar na deze twee dagen verlof keert u niet naar uw basis terug – u denkt immers dat het voor u te gevaarlijk is bij de politie te blijven aangezien u daardoor eerder al problemen had gehad met een militie. In de plaats gaat u naar uw zus in Yusufiya waar u blijft tot uw vertrek, voor een periode van een jaar.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 21 augustus 2015. In Bagdad neemt u legaal een vlucht naar Istanbul (Turkije). U blijft ongeveer twaalf dagen in Turkije en gaat dan met een boot naar Griekenland, waarna u uw reis naar België verderzet via Macedonië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Op 21 september 2015 vraagt u asiel aan in België

Eens u in België bent, verneemt u dat de onderzoeksraad in Irak een dossier tegen u gestart was omdat u uw post als politieagent onwettig had verlaten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van uw Iraakse nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een foto op uw gsm van uw kieskaart, uw originele politiebade, en de kopies van een aantal attesten en certificaten in verband met uw werk als politieagent.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak vreest vermoord te worden door de militie die u al had beschoten omdat u, als politieagent, een aanhanger van een Iraanse oppositiegroep in Irak had beschermd op weg naar het ziekenhuis (CGVS p. 10). U haalt ook aan dat u een (gevangenis)straf riskeert vanwege de Iraakse autoriteiten omdat u uw politiepost onwettig verlaten had (CGVS p. 17 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen in verband met uw opdracht als agent om in juni 2014 een zieke persoon te begeleiden van Camp Liberty aan de luchthaven van Bagdad naar het ziekenhuis te voeren – dit zou volgens u dé reden zijn waarom u beschoten werd door een militie en zij naar u op zoek zouden zijn.

Om te beginnen heeft het CGVS gegronde redenen om te twifelen aan uw beweringen als zou u in 2014 (tot de zomer van 2014) als agent ingestaan hebben voor het bewaken van Camp Liberty waar de Iraanse beweging Mojahedin-e-Khalq (MeK) ondergebracht is. Zo legt u wel een aantal documenten neer waarmee u uw werk als politieagent staaft, zoals een aantal attesten en certificaten uit 2006, 2007, 2008 en 2009 in verband met uw werk als politieagent en uw politiebade geldig van maart 2009 tot maart 2013 (CGVS p. 6 + documenten 3-8), toch kan opgemerkt worden dat deze documenten enkel aantonen dat u tot maart 2013 bij de politie aan de slag was, en niet of dat daarna nog het geval was. Als u daarom gevraagd wordt of u geen recentere politiekaart heeft, verklaart u van niet en zegt u dat u ook na maart 2013 verder bleef werken als agent mét de vervallen badge (u geeft aan dat men niet echt een nieuwe kaart kan aanmaken omdat 'dat duur is', CGVS p. 7). Het is echter maar zeer de vraag of de Iraakse autoriteiten voor het bewaken van het afgesloten Camp Liberty, waar volgens uw verklaringen de Iraakse politie erover waakt dat er niemand het kamp kan binnengaan of uitgaan voor het toezien op de in Irak netelige kwestie van de in het kamp verblijvende MeK die sinds de val van Saddam Hussein in 2003 volgens uw verklaringen niet meer welkom zijn in Irak (CGVS p. 11 & 13), veiligheidspersoneel met ongeldige identificatiebewijzen überhaupt zou inzetten. Te meer omdat u zelf wijst op het belang van dergelijke politiebade (CGVS p. 6), nl. dat je deze altijd moet bijhebben om te bewijzen dat je agent bent. U legt doorheen uw asielprocedure ook afwijkende verklaringen af over wanneer u gestopt zou zijn met werken als politieagent. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u te werken als agent tot begin 2015 (Verklaring DVZ p. 5 vraag 12), terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS beweert dat u al stopte in juli 2014 (CGVS p. 4). Tijdens dat gehoor op het CGVS verklaart u aanvankelijk ook dat u in juli 2014 van de luchthaven in Bagdad naar Mahmudiya werd overgeplaatst, om dan later te zeggen dat dat in juni 2014 was (CGVS p. 4 & p. 8). Echter, van een agent wiens werk dé aanleiding tot zijn problemen was, kan toch verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt over wanneer hij precies met dit werk stopte en wanneer hij overgeplaatst werd van de plaats waar hij initieel zijn problemen zou hebben gekend. Dit is hier niet het geval, waardoor meteen vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw verklaringen betreffende uw carrière bij de Iraakse politie.

Welnu, aangezien wegens bovenstaande vaststellingen ernstige vragen zijn gerezen bij uw verklaringen omtrent uw carrière bij de politie, en meer bepaald omtrent het moment van uw afzwaaien bij de politie, komen ook uw verklaringen over de feiten die u op het einde van uw politieloopbaan zou meegemaakt hebben, op de helling te staan. Dit wordt nog versterkt door een aantal opvallende elementen aangaande deze door u ingeroepen feiten zelf. Zo legt u hierover afwijkende verklaringen af doorheen uw asielpcedure: bij de DVZ situeert u het begeleiden van de zieke man naar het ziekenhuis, de schietpartij aldaar en de beschieting van uw eigen auto eind 2014, terwijl u dat op het CGVS in juni 2014 plaatst. Op de DVZ zegt u ook dat u na de beschieting van uw wagen nog ongeveer vier maanden op uw werk in de luchthaven bleef tot u naar Mahmudiya werd overgeplaatst, terwijl u op het CGVS verklaart dat u maar ongeveer een maand meer op de luchthaven bleef voor uw overplaatsing. Ook opvallend is dat u op de DVZ verklaarde dat u van Bagdad-luchthaven naar Mahmudiya zou worden getransfereerd maar dat u daar nooit effectief geweest bent omdat u dacht dat het daar niet veilig zou zijn en in de plaats besloot meteen naar uw zus in Yusufia te gaan, terwijl u op het CGVS verklaart dat u wel nog op uw werk in Mahmudiya bent geweest (nl. een viertal dagen tot u uw loon ontving, waarna u pas dan naar Yusufia trok) (CGVS vragenlijst 9.03.2016 vraag 3.5 + CGVS p. 3-4, p. 9, p. 10, p. 15). Van iemand die dergelijke feiten inroept, kan toch verwacht worden dat hij de ingeroepen feiten correct in de tijd situeert en er zich niet maanden over tegenspreekt en coherente verklaringen aflegt over of hij nog aan het werk is geweest in Mahmudiya of niet. Dit is hier niet het geval. Integendeel, als u met deze vaststellingen geconfronteerd wordt, verklaart u dat u tijdens het eerste gehoor maar 'ongeveer een datum' gaf, en dat u de tolk Arabisch goed kon verstaan en herhaalt u enkel dat u niet gewerkt heeft in Mahmudiya maar er gewoon geweest bent tot u uw loon kreeg (CGVS p. 19). Dit vormen echter maar povere verklaringen voor waarom u zich over dergelijke essentiële elementen in uw relaas had tegengesproken – op de DVZ had u het immers duidelijk over 'eind 2014' en met uw tweede verklaring herhaalt u louter gewoon uw verklaringen uit het CGVS-gehoor dat u wel in Mahmudiya geweest bent. Daarnaast verklaart u dat de aanvallers aan het ziekenhuis (volgens uw vermoedens 'de milities') de zieke man uit Camp Liberty wilden meenemen omdat hij misschien een belangrijke persoon was. Of dat effectief een belangrijk persoon was, weet u evenwel niet, en dat zou u later ook niet duidelijk geworden zijn (CGVS p. 14). Aangezien de aanval op de man in kwestie dé oorzaak van uw eigen problemen betekende, is het maar weinig aannemelijk dat u niets blijkt te weten over de positie en/of identiteit van deze persoon, zeker gezien hij uit het controversiële MeK-kamp kwam (zie boven), en u dit kamp naar eigen zeggen maandenlang zou bewaakt hebben. Verder kan ook gewezen worden op uw verklaringen over uw collega's die samen met u de zieke man zouden hebben begeleid. U blijft op de vlakke op de vraag of zij net als u problemen hebben gekend (omdat zij toch ook de aanval zouden verhinderd hebben), om uiteindelijk te verklaren dat u niet geïnformeerd heeft bij uw collega's of zij net als u ook effectief problemen kenden daardoor (CGVS p. 15). Het is evenwel opzienbarend dat u niet eens bij uw collega's polst naar eventuele gelijkaardige problemen of situaties als u naar eigen zeggen na de beschieting van uw wagen nog maanden met hen op uw werk in de luchthaven verbleef, de plaats van waar jullie vertrokken waren naar het ziekenhuis. Concluderend kan er, gelet op het geheel van bovenstaande elementen, geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u geviseerd werd door milities omdat u in 2014 een aanval op een zieke man uit het Mek-kamp zou hebben afgeslagen en u daarom een jaar ondergedoken zou hebben geleefd bij uw zus in Yusufia (zomer 2014-zomer 2015).

Ten tweede, wat uw vrees betreft om bij een terugkeer naar Irak omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden (CGVS p. 17-19), kan vooreerst verwezen worden naar de opmerking aan het begin van deze beslissing in verband met het moment waarop u zou zijn gestopt met werken bij de politie (zie boven). In ieder geval kan het CGVS daarbij opmerken dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u op dit moment daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgen omdat u gedeserteerd bent (CGVS p. 17-19).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkieszen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. U verklaart op dit moment nog niet effectief veroordeeld te zijn maar u verklaart dat het mogelijk is dat de rechter u een celstraf van zes maanden of een jaar geeft (CGVS p. 18) – zoals hierboven net aangetoond, stroken deze verklaringen stroken evenwel niet met de toegevoegde informatie. Als u gevraagd wordt waarom de regering u wegens uw desertie wel in de gevangenis zou steken, wijst u erop dat u eigenlijk niet zomaar uw post mag verlaten, maar dat u dat wel gedaan had uit schrik voor uw leven omdat u, in uw hoedanigheid als agent, de militie had verhinderd de zieke man uit het kamp mee te nemen (CGVS p. 17-19). Echter, hierboven werd net omstandig aangetoond dat aan uw relaas in verband met de zieke man geen geloof kan worden gehecht; bijgevolg kan dit argument dan ook niet weerhouden worden om aan te tonen dat u wegens uw desertie wel excessief zou gestraft worden door uw autoriteiten. Hiermee rekening houdend, kan er op dit vlak dan ook in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er, wat betreft de door u opgeworpen asielmotieven, niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Irak. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraakse nationaliteitsbewijs, de woonkaart van uw vader en de foto op uw gsm van uw kieskaart bevatten immers enkel informatie over uw identiteit en die van uw vader, meer niet. De overige documenten werden reeds eerder besproken (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de “Breaking the Walls”-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide

militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen "48/3 tot 48/7, en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van "het beginsel van tegensprekelijkheid", van de rechten van

verdediging, van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” en van “*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonbaar op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift “*(o)mtrent het tijdsverloop*” van de feiten preciseert dat deze feiten in juni plaatsvonden en opmerkt dat de maanden juni en juli makkelijk met elkaar verward kunnen worden door de persoon die nota's neemt, wijst de Raad er evenwel op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid bestaat tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. De loutere opmerking dat de maanden “*juni*” en “*juli*” op elkaar lijken volstaat hiertoe niet. Daarenboven dient bemerkt te worden dat door verwerende partij,

naast de tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij in juli 2014 werd overgeplaatst van de luchthaven in Bagdad naar Mahmudiya en anderzijds haar latere verklaring tijdens datzelfde gehoor dat zij in juni 2014 werd overgeplaatst, nog verschillende andere tegenstrijdigheden werden vastgesteld, meer bepaald omtrent wanneer zij gestopt is met werken als politieagent, wanneer de door haar ingeroepen feiten juist plaatsvonden en de (chronologie van) de gebeurtenissen die volgden op deze feiten. Verzoekende partij slaagt er geenszins in de verschillende tegenstrijdigheden afdoende te weerleggen of te verklaren. Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op essentiële elementen in het asielrelaas van verzoekende partij en ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.5.1. Waar verwerende partij motiveert dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten enkel aantonen dat zij tot maart 2013 bij de politie aan de slag was, en niet of dat daarna nog het geval was, voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift “*een attest van affectatie dd 25.02.2014*” en “*de lijst van de personen die op dezelfde plaats als hem tewerk werden gesteld*” (bijlage 17). Ter terechtzitting brengt verzoekende partij nog een vertaling bij van deze documenten.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat deze documenten louter kopieën betreffen en bemerkt dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Deze documenten zijn dan ook niet van aard aan te tonen dat verzoekende partij nog na maart 2013 bij de politie aan de slag was.

2.2.6.1. Betreffende de bemerking van verwerende partij dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij niets blijkt te weten over de positie en/of identiteit van de zieke persoon die zij van Camp Liberty naar het ziekenhuis moest voeren, wijst verzoekende partij erop dat zij als politieagent geen vragen mocht stellen en geen eigen onderzoek mocht voeren om meer te weten over het voorwerp van hun missie, waardoor het dan ook niet verbazend is dat zij geen vragen heeft gesteld of geen bijkomende informatie heeft proberen te verzamelen.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg maar weinig overtuigend overkomt. De Raad wijst erop dat volgens de verklaringen van verzoekende partij de aanval op de man in kwestie dé oorzaak van haar eigen problemen betekende, waardoor het dan ook geenszins aannemelijk is dat verzoekende partij niets blijkt te weten over de positie en/of identiteit van deze persoon. Dit geldt des te meer gezien hij uit het controversiële MeK-kamp kwam en verzoekende partij dit kamp naar eigen zeggen maandenlang zou bewaakt hebben. Volgens verzoekende partij wilden de aanvallers aan het ziekenhuis – volgens haar vermoedens ‘de milities’ – de zieke man uit Camp Liberty meenemen omdat hij misschien een belangrijke persoon was. Of deze persoon effectief een belangrijk persoon was, weet zij evenwel niet, en dat zou haar later ook niet duidelijk geworden zijn. Gelet op de problemen die verzoekende partij omwille van deze persoon heeft gekend, kan wel degelijk van haar verwacht worden dat zij meer zou weten over deze persoon en eventueel zou trachten meer te weten te komen over deze persoon.

2.2.7.1. Voorts merkt verzoekende partij nog op dat zij redelijk nieuw was toen zij deze problemen kende. Zij werkte slechts vier maanden samen met deze collega's en had nog geen sterke relaties met haar collega's. Bovendien waren de meeste collega's soennieten en zijn de relaties tussen soennieten en sjiïeten zeer gespannen.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van mening dat het *post-factum* argument van verzoekende partij dat zij nog redelijk nieuw was toen zij deze problemen kende en geen goede band had met haar collega's geenszins kan aanvaard worden ter verklaring van het feit dat zij niet bij haar collega's heeft gepolst naar eventuele gelijkaardige problemen of situaties die zij zouden kennen. Toen zij immers op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom zij hiernaar niet heeft gevraagd bij haar collega's, antwoordde zij immers louter dat zij dit niet heeft gedaan omdat ze ‘als er iets gebeurd was dan had ze het wel gehoord’ (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/06/2016, p. 15). Van het feit dat zij geen goede band zou hebben met haar collega's maakt zij geen enkele melding. Overigens verbleef verzoekende partij naar eigen zeggen na de beschieting van haar wagen nog een hele tijd – volgens haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar liefst vier maanden (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, vraag 3.5) en volgens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal één maand (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/06/2016, p. 10) – met hen op haar werk in de luchthaven, de plaats van waar zij vertrokken waren naar het ziekenhuis. Dat zij

geen enkel initiatief heeft genomen om zich te informeren of ook andere collega's net als haar problemen hebben gekend, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.8.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten, oppert verzoekende partij dat verwerende partij nalaat naar een precieze bron te verwijzen om deze beweringen te staven. Verzoekende partij merkt op dat in het administratief dossier dat aan haar werd overgemaakt geen informatie daaromtrent terug te vinden is. Het wordt voor verzoekende partij dan ook onmogelijk gemaakt om de beweringen en informatie van verwerende partij effectief tegen te spreken.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat bovenstaand betoog feitelijke grondslag mist. Immers bevat het administratief dossier wel degelijk de informatie waarnaar verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst ten einde te besluiten dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Iraakse autoriteiten (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 4).

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 2) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het rapport "Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie

in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 dat door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende voormelde COI-rapporten voert verzoekende partij de schending aan van artikel 26 PR CGVS en de schending van het recht op verdediging daar tal van bronvermeldingen anoniem zijn omwille van de veiligheid en, of contactgegevens niet worden vermeld omwille van vertrouwelijkheid. Dit betoog kan door de Raad echter niet worden gevolgd.

De Raad wijst er immers op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielaanvrager gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: “(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielaanvraag voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoekende partij bekritiseerde COI-rapporten – die algemene rapporten betreffen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking hebben op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielaanvraag en die niet worden gebruikt om haar vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS vallen. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig en kan niet worden ingezien hoe haar recht op verdediging desbetreffend zou zijn geschonden. Het komt immers aan verzoekende partij toe andersluidende informatie aan te reiken waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt en de conclusie die zij hieraan verbindt niet correct zouden zijn. Het louter aanhalen van een aantal al dan niet grote aanslagen en de eraan verbonden slachtoffers is zoals verder blijkt desbetreffend onvoldoende.

Verder kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: “233. *That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.*” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI-rapporten informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapporten blijkt consistent te zijn met de andere

landeninformatie in de rapporten, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekende partij zelf. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde COI-rapporten werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 3-16) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende recente (zware) aanslagen in Bagdad in de periode mei-juli 2016 waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit – in tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te beweren daar waar zij stelt dat verwerende partij zich beperkt heeft tot een mathematische benadering waarbij louter rekening gehouden wordt met het aantal incidenten en slachtoffers – hoger ook geschiedde.

Waar verzoekende partij niet inziet “*waarom het feit dat het leven voortgaat in Bagdad nu wel een argument is om te oordelen dat de inwoners geen bescherming moeten krijgen terwijl, op andere periodes, asielzoekers uit Bagdad wel bescherming kregen. Toen lag het leven in Bagdad ook niet stil*”, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat het leven in Bagdad niet is stilgevallen samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 165 616 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. Wat betreft het arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 waar verzoekende partij naar verwijst, stelt de Raad vast dat in desbetreffend arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval. De Raad wijst er verder nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 7 juni 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT